

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **I. D.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2011, č. j. MV-4596-8/

SO-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 A 382/2011 - 57, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 28. 11. 2011, č. j. MV-4596-8/SO-2011, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí Policie České republiky ze dne 5. 11. 2010, č. j. CPPH-062984/CI-2010-60, kterým mu nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání osoby samostatně výdělečně činné. Žalobce se proti rozhodnutí žalované bránil správní žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále „městský soud“) neshledal důvodnou a v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jí zamítl.

Žalobce (dále „stěžovatel“) podal k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost, k níž připojil návrh na přiznání odkladného účinku dle § 107 s. ř. s. Odůvodnil jej tím, že by měl mít možnost minimálně po dobu soudního řízení legálně pobývat na území České republiky a to i v případě rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu. Uvádí, že má na území České republiky fungující živnost, o kterou by mohl v případě vycestování přijít, neboť by se na jejím chodu nemohl nadále podílet. Domnívá se, že je ve veřejném zájmu, umožnit mu pobyt na území České republiky a nechat jej pokračovat v podnikání. Dodává také, že vycestováním by mohlo dojít k zásahu do práva na spravedlivý proces, neboť by se nemohl osobně účastnit soudního jednání, popřípadě by neměl možnost přímého kontaktu se svým zástupcem. V souvislosti s tím poukazuje na usnesení zdejšího

soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100. Závěrem stěžovatel konstatuje, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřila dne 1. 9. 2015. Uvádí, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu skončila uplynutím času, a stěžovatel proto není k pobytu oprávněn. Na této skutečnosti nemůže přiznání odkladného účinku nic změnit. Žalovaná rovněž poukazuje na mimořádnost odkladného účinku a upozorňuje, že by nemělo docházet k jeho paušální aplikaci. Následně žalovaná podotýká, že v otázce přiznávání odkladných účinků nastal judikaturní obrat založený na plenárním nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, dle něhož zasahuje do soukromého a rodinného života až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země.

Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek, avšak Nejvyšší správní soud jej může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že městský soud usnesením ze dne 15. 2. 2015, č. j. 10 A 382/2011 – 35 správní žalobě odkladný účinek přiznal. S tímto rozhodnutím se však zdejší soud neztotožnil a při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti uvažil odlišně. Přitom nepřehlédl ani skutečnost, že samotnou správní žalobu městský soud zamítl.

Především je vhodné zdůraznit, že odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního, popřípadě správního rozhodnutí. Platí přitom, že stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tudíž na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Lze podotknout, že hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní.

Nejvyšší správní soud dospěl po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k závěru, že výkon, respektive jiné právní následky rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele na území České republiky pro stěžovatele samo o sobě neznamená újmu, která je způsobilá k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Je nutné si uvědomit, že na počátku celého řízení stojí zamítavé rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu o stěžovatelově žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, vydané takřka před pěti lety, a následné rozhodnutí o odvolání

stěžovatele, vydané před takřka čtyřmi roky. Rozhodnutím žalované sice pravomocně došlo k neudělení určité konkrétní formy pobytového statusu (právního titulu pobytu na území České republiky), avšak bezprostředně to neznamená, že by byl stěžovatel státní mocí donucen území České republiky opustit. V tom se dané rozhodnutí zásadně liší například od uložení správního vyhoštění. Obdobně se k dané problematice zdejší soud postavil i ve stěžovatelem citovaném usnesení ze dne 18. srpna 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, přestože nakonec v uvedené věci odkladný účinek kasační stížnosti přiznal. Tehdy řešený případ ovšem vykazuje značné skutkové odlišnosti od případu posuzovaného nyní. Žalobce v oné věci totiž pobýval na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu, které mu bylo tehdy napadeným rozhodnutím odňato. V aktuálně projednávaném případě však nelze odhlédnout od skutečnosti, že ve správním řízení byla toliko zamítnuta žádost stěžovatele o prodloužení pobytového povolení, jež jinak bylo časově (a pro stěžovatele předvídatelně) omezeno, nikoli že by ve správním řízení došlo k odnětí povolení k pobytu. Nelze proto srovnávat charakter zásahu do tvrzených práv a oprávněných zájmů, které byly předmětem zmiňovaného rozhodnutí s nyní posuzovaným návrhem. Stěžovateli rozhodně nic nebránilo, aby se patřičně připravil na případné negativní následky správního rozhodnutí, které nebylo možné vyloučit.

Na shora uvedeném nic nemění ani skutečnost, že městský soud odkladný účinek správní žalobě přiznal. V řízení o kasační stížnosti je namístě považovat odkladný účinek kasační stížnosti za institut ještě mimořádnější, než je tomu v řízení o žalobě. Nejvyšší správní soud posuzuje věc na základě kasační stížnosti, jež je sama o sobě mimořádným oprávněným prostředkem proti již pravomocnému soudnímu rozhodnutí a jak naznačuje § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. má se v řízení o kasační stížnosti užít předmětné ustanovení toliko přiměřeně. Jestliže by měl zákonodárce na mysli totožné plnění zákonných podmínek přiznání odkladného účinku také v řízení o kasační stížnosti, dozajista by stanovil, že by se mělo dané ustanovení aplikovat i v řízení o kasační stížnosti stejně nebo obdobně. Ve vztahu k argumentaci, že je nutné přiznáním odkladného účinku vytvořit stěžovateli prostor k hypotetické osobní účasti na soudním řízení, lze odkázat na další specifikum řízení o kasační stížnosti, o níž se dle § 109 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje zpravidla bez jednání.

Nejvyšší správní soud konečně nemohl přehlédnout, že stěžovatelova tvrzení o nutnosti zůstat na území České republiky z důvodu zajištění chodu podnikání nebyla podložena žádným důkazem. Důvody, pro které stěžovateli nebyl dlouhodobý pobyt prodloužen, naopak naznačují, že se podnikání prakticky nevěnoval a v postavení osoby samostatně výdělečně činné se nacházel jen po velmi omezenou dobu.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů konstatuje, že výkon napadeného rozsudku, popřípadě správního rozhodnutí, nemohou sami o sobě pro stěžovatele znamenat újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a proto návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

Závěrem zdejší soud poznamenává, že usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. října 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publikováno pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín v. r.
předseda senátu